

Rep. Nr. 28/11

*

A.R. NB-001-10

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
22 november 2011
(beroep tegen beslissing
Kamer van eerste aanleg
van 7 juni 2010)

*

Uitvoerbaar bij voorraad
niettegenstaande
administratief
cassatieberoep

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van

De heer A...,
neurochirurg, wonende te XXXX,

Appellant,

Verschenen in persoon, bijgestaan door Meester
B..., advocaat in het advocaten-
kantoor XXXX, advocaten te
XXXX.

Tegen

**De DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE VAN HET RIZIV,**

openbare instelling van sociale zekerheid met
rechtspersoonlijkheid, gevestigd te 1150
Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde,

Voor wie zijn verschenen, dokter C...
, geneesheer-inspecteur, en de heer D..., adviseur,
ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 25 oktober 2011 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

Gelet op de stukken van het geding, in het bijzonder:

- - het dossier van de rechtspleging van de Kamer van eerste aanleg, gekend onder algemeen rolnummer NA-017-08;
- de beslissing van 7 juni 2010 van de Kamer van eerste aanleg;
- de beroepsakte van appellant van 7 juli 2010;

- de besluiten van geïntimeerde van 30 september 2010;
- de antwoordbesluiten van appellant van 28 december 2010;
- de aanvullende besluiten (synthesebesluiten) van geïntimeerde van 28 januari 2011;
- de synthese- en aanvullende besluiten van appellant van 12 april 2011;
- de oproeping van 6 oktober 2011 van de partijen en hun raadsman met het oog op de rechtsdag vastgesteld op 25 oktober 2011.

Gelet op het feit dat de partijen sinds de vaststelling van rechtsdag geen nieuwe besluiten, nota's of stukken hebben neergelegd.

- Gehoord op de openbare terechtzitting van 10 oktober 2011:
- Meester B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens haar cliënt;
- Dokter C... in de medisch-technische toelichting namens de geïntimeerde;
- De heer D... in de middelen en besluiten namens de geïntimeerde;
- Dokter A... in zijn toelichting bij het pleidooi van zijn raadsman;
- Meester B... en de heer D... in hun respectievelijke replieken.

Waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen nadat de partijen de zittingszaal hadden verlaten, voor uitspraak werd ingeschreven op de openbare terechtzitting van 22 november 2011, en over de zaak werd beraadslaagd in het Nederlands met gesloten deuren.

*
* * *

I. Wat betreft de feiten van het geding

Voor wat de feiten betreft verwijst de Kamer van beroep vooreerst naar het uitgebreid feitenrelaas dat door de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle werd opgemaakt en voorgelegd aan de Kamer van eerste aanleg.

Hiervan wordt kort een samenvatting gegeven.

De aanleiding van het onderzoek was een nationale vergelijkende studie van de wervelzuilchirurgie waarbij appellant als zesde geneesheer gerangschikt was in verband met het aanrekenen van verstrekkingen aan 50%.

Volgende processen-verbaal werden opgemaakt :

- op 12 maart 2007 (proces-verbaal van verhoor)
- op 11 juni 2007 (proces-verbaal van verhoor)
- op 29 maart 2007 (proces-verbaal van verhoor).

De tenlastelegging werd als volgt omschreven :

“De appellant maakte het mogelijk dat aan de Z.I.V. verstrekkingen werden in rekening gebracht op zijn naam, terwijl dit niet in overeenstemming is met de wet of haar uitvoeringsbesluiten.

Er werd ten onrechte een bijkomende ingreep (telkens aan 50%) aangerekend, aangezien er bij dezelfde patiënt op dezelfde dag reeds een hoofdbewerking in dezelfde opereerstreek in rekening werd gebracht”.

Als periode van tenlastelegging werd weerhouden : van 1 april 2005 tot en met 31 maart 2006.

Als reglementaire basis werd door de Dienst voor geneeskundige evaluatie en Controle verwezen naar de bepalingen van artikel 15, §§ 3 en 4 van de Nomenclatuur van de Geneeskundige Verstrekkingen.

Voor wat de weerhouden combinaties van de nomenclatuur betreft, verwijst de Kamer van beroep naar de pagina's 4 t.e.m. 7 van het feitenrelaas.

De operatieverslagen van de verschillende patiënten werden één voor één besproken in het feitenrelaas.

In de hierna volgende synoptische tabel wordt per combinatie het bedrag van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen gegeven.

Combinatie	TLL-2e evt. 3nr.	Verstrekkingen	
		Aantal	Bedrag (€)
1	281120 + 281046	49	10.671,11
2	281680 + 281540 + 281820	82	13.413,90
3	232805 + 281540 + 281680	8	2.047,56
4	281105 + 281024 + 281046	2	390,02
5	232805 + 281540	3	520,02
6	232805 + 281783	6	1.174,47
7	281783 + 281820	6	916,92
8	281783 + 281540	1	173,34
9	232783 + 281105	1	338,55
10	281105 + 281046	2	433,66
Totaal		160	30.079,25

II. Middelen van de appelland

De appelland werpt volgende middelen op :

- de afwezigheid van een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie
- de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur
- de verjaring van de geldboete
- de vordering tot terugbetaling is ongegrond vermits appelland de nomenclatuur correct heeft toegepast én de ingeroepen nomenclatuur in ieder geval onduidelijk was
- (in ondergeschikte orde) moet de terugvordering beperkt worden
- (in ondergeschikte orde) dient de geldboete niet te worden opgelegd

III. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde meent dat de verschillende middelen van de appelland falen.

Vooreerst meent de geïntimeerde dat de appelland bezwaarlijk kan voorhouden dat de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep niet zouden beantwoorden aan de notie van een onafhankelijke en onpartijdige rechter. De geïntimeerde verwijst terzake naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en deze van de Raad van State.

In geen geval kan de appelland zich beroepen op het EVRM aangezien dit in casu niet van toepassing is op de administratieve organen.

Wat de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur betreft meent de geïntimeerde dat dit middel om twee redenen niet opgaat.

In de eerste plaats is het zo dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn op jurisdictionele organen zoals in casu de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep.

In de tweede plaats verwacht de appelland het middel van niet ontvankelijkheid met deze van de grond van de zaak zelf.

De geïntimeerde meent dat de beslissing van de Kamer van eerste aanleg volledig kan gevolgd worden voor de afwijzing van de exceptie van verjaring van de administratieve geldboete.

De geïntimeerde meent dat niet voorbijgegaan kan worden aan het feit dat de verplichting die vroeger berustte op het Comité door de Kamer van eerste aanleg niet kon worden genomen zodat de termijn van drie jaar na proces-verbaal van vaststelling voor de Kamer van eerste aanleg niet gold.

Wat de grond van de zaak betreft meent de geïntimeerde dat aan de hand van de processen-verbaal van verhoor, de vaststellingen, de gevalsbespreking genoegzaam wordt aangetoond dat de tenlasteleggingen bewezen zijn.

Vooreerst meent de geïntimeerde dat het begrip "opereerstreek" wel degelijk voldoende duidelijk is en beantwoordt aan het legaliteitsbeginsel.

De geïntimeerde betwist de stelling van de appellant dat hij het begrip "opereerstreek" zou hebben gemotiveerd post factum. De geïntimeerde meent dat het begrip duidelijk is zodat het begrip niet diende te worden uitgelegd.

De geïntimeerde stelt dat de lezing die de appellant geeft aan het arrest nr. 149.700 van de Raad van State, dat overigens over andere zaken gaat dan deze waarvan sprake in onderhavig dossier, niet kan worden gevolgd.

De geïntimeerde meent dat de nomenclatuur zeer duidelijk is zodat de argumentatie van de appellant op dat vlak niet dient te worden beantwoord.

Tenslotte meent de geïntimeerde dat het gegeven dat in de Dienst Neurochirurgie van het ziekenhuis waar de appellant werkzaam is, interne standaardformulieren gebruikt worden waarop de hier ter discussie staande combinaties worden vermeld, geen bewijs opleveren dat de aanrekening conform of oirbaar zou zijn.

De in ondergeschikte orde opgeworpen gedeelde aansprakelijkheid van het ziekenhuis dient eveneens te worden verworpen nu dit standpunt indruist tegen de duidelijke wetsbepalingen (art. 6, § 14 van de Verordening van 28 juli 2003).

De geïntimeerde verzet zich tegen de in ondergeschikte orde gevraagde afbetalingen en verwijst daarvoor naar de gemotiveerde beslissing van de bestreden beslissing.

De geïntimeerde vraagt daarom dat de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg zou worden bevestigd.

IV. Beoordeling

1. Over het middel van de onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie

Het middel is afgeleid uit de beweerde schending van artikel 6 E.V.R.M en het ontbreken van een onafhankelijke rechtsbedeling. Dit middel faalt omwille van diverse redenen.

In de eerste plaats is artikel 6 van het Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet van toepassing op de administratieve procedure bij de Commissie voor geneeskundige controle, waarbij een schorsing van verzekeringstegemoetkoming wordt uitgesproken. In dit geval wordt immers niet beslist over een beschuldiging op strafrechtelijk gebied en evenmin wordt een beslissing genomen die een rechtstreeks gevolg heeft op de burgerlijke rechten en plichten van degene die een vrij beroep uitoefent (zie en vgl. Europese Commissie voor de Rechten van de Mens dd. 8 juli 1991, IB-RIZIV, 1992, 100, navolgbaar).

Aangezien het verbod van tegemoetkoming geen strafrechtelijke sanctie is, kan artikel 14 van het B.U.P.O. - verdrag evenmin worden ingeroepen.

Artikel 6.1 van het EVRM is daarentegen wel van toepassing van zodra het administratief rechtscollege een sanctie kan uitspreken.

Het opleggen van een administratieve sanctie dient immers onbetwistbaar als een strafsanctie worden beschouwd. Dit geldt des te meer dat naast het opleggen van de administratieve sanctie ook voorzien is in de terugvordering van de prestaties die hoe dan ook door de zorgverlener geleverd zijn. Het etiket straf hangt niet af van de interne omschrijving als administratieve sanctie, doch dient getoetst worden aan de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert (zie Hof Mensenrechten, Bendenoun t/ Frankrijk, arrest van 24 februari 1994, *Publ. Hof.*, Serie A, Vol. 248; Hof Mensenrechten, Hozee t/ Nederland, arrest van 22 mei 1998, *Recueil* 1998-III, 1091). Het feit dat de sanctie toepasselijk is op alle zorgverleners en het bedrag van de administratieve geldboete, is voldoende om te gewagen van een strafsanctie. In zoverre de Kamer van beroep nog een strafsanctie zou kunnen uitspreken (quod non – zie verder), is artikel 6 EVRM wel van toepassing.

Het argument geput uit de schending van artikel 6.1. EVRM geldt slechts voor zover een sanctie kan worden uitgesproken. In huidige zaak kan dit niet (zie antwoord op het zesde middel).

In de tweede plaats wenst de Kamer van beroep expliciet te verwijzen naar de overwegingen B.6.3 tot en met B.6.4. Van het arrest nr. 133/2001 van 30 oktober 2001 van het Arbitragehof. Deze overwegingen luiden als volgt :

“B.6.3. Het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen betreft derhalve de beoordeling van de naleving door de zorgverlener van zijn verplichtingen in zoverre hij meewerkt aan een openbare dienst. Wanneer de commissie van beroep daarover uitspraak doet, treedt zij op in uitoefening van een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag van de Staat, dat zij zich buiten de werkingssfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet. Daaruit volgt dat een betwisting omtrent het verbod tot tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen, een betwisting omtrent een politiek recht is. De wetgever vermocht dan ook, met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 van de Grondwet hem biedt, het contentieux betreffende een dergelijk politiek recht toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat ter zake over een volle rechtsmacht beschikt en dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

B.6.4. Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het feit dat het kennismaken van gedingen met betrekking tot politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieux over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaken van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.”

Het Arbitragehof heeft reeds in het verleden geoordeeld dat de Commissie van Beroep (thans Kamer van beroep) een administratief rechtscollege is

dat over een volle rechtsmacht beschikt. Er dient ook te worden gewezen dat de leden van de Kamer van beroep, uitgezonderd de griffier, volledig onafhankelijk zijn ten overstaan van geïntimeerde en dat alleen de Voorzitter, tevens beroepsmagistraat een beslissende stem heeft. De bewering dat de Kamer van beroep gecontroleerd wordt door het RIZIV slaat nergens op.

2. Over het middel van de schending van de regels van behoorlijk bestuur

De Kamer van beroep meent dat dit middel faalt naar recht aangezien het ten onrechte uitgaat van de veronderstelling dat de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle bij het instellen van een vordering tegen de zorgverleners onderworpen is aan de beginselen van behoorlijk bestuur. Terecht stelt de geïntimeerde immers dat zij niet optreedt als administratief orgaan doch als vervolgende procespartij. Hier treedt de dienst op om een vordering in te stellen en die te onderwerpen aan de door de wet ingestelde administratieve organen welke autonoom beslissen.

Zowel over de opportuniteit van de (vervolging) als het bewijs van de inbreuken oordelen de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep autonoom. Uiteraard is de Kamer van eerste aanleg én de Kamer van beroep wel onderworpen aan de motiveringsplicht aangezien zij handelen als administratief rechtscollege.

Vooraleer het middel van de verjaring op te werpen wenst de Kamer van beroep eerst oordelen over de grond van de zaak. Het middel van verjaring heeft immers alleen belang wanneer wordt vastgesteld dat door de appelland een inbreuk op de nomenclatuur werd begaan.

3. Over het middel van de toepassing van de nomenclatuur en het legaliteitsbeginsel

Eerst en vooral wenst de Kamer van beroep op te merken dat dit middel de grond van de zaak raakt. De appelland houdt immers in eerste instantie voor dat hij de nomenclatuur correct heeft gevolgd én dat er geen aanleiding was om een zaak tegen hem in te spannen.

De appelland heeft gelijk wanneer hij stelt dat de nomenclatuur duidelijk moet zijn. Dit werd ook zeer duidelijk door de Raad van State verwoord in punt 2.2.3 van het arrest dd. 2 oktober 2003 (arrest nr. 123.741). De nomenclatuur moet duidelijk geformuleerd zijn opdat er sprake zou kunnen zijn van een inbreuk.

De appelland stelt dat er geen schending kan zijn van artikel 15, § 3 van de Nomenclatuur aangezien alle door de Dienst betwiste verstrekkingen tijdens één zitting in meerdere opeereerstreken werden uitgevoerd.

Als reglementaire basis werd door de geïntimeerde verwezen naar artikel 15, §§ 3 en 4 van de Nomenclatuur van de Geneeskundige verstrekkingen.

Deze bepalingen zijn als volgt:

Art. 15 § 3 : *“Worden verscheidene heilkundige bewerkingen in een zelfde opereerstreek tijdens een zelfde zitting verricht, dan wordt alleen de hoofdbewerking gehonoreerd.”*

Art. 15 § 4 : *“Worden verscheidene bewerkingen tijdens een zelfde zitting in aparte opereerstreken verricht, dan wordt de hoofdbewerking tegen honderd procent en de andere bewerking of bewerkingen tegen vijftig procent van de voor die verstrekkingen aangegeven waarden gehonoreerd, tenzij de omschrijving van de verstrekking of de regels van de nomenclatuur het anders bepalen.*

Deze bepaling geldt niet voor de verstrekkingen waarvoor wordt vermeld dat ingrijpen in verschillende opereerstreken nodig is of kan zijn, noch voor technieken ter mogelijke aanvulling van sommige, onder een algemene benaming aangegeven bewerkingen, noch voor appendectomie verricht terzelfder tijd als een laparotomie wegens een andere aandoening: in al die gevallen wordt alleen de hoofdbewerking gehonoreerd.”

De appellant heeft gelijk wanneer hij stelt dat in de nomenclatuur elke wettelijke definitie van het begrip “opereerstreek” ontbreekt. Ten onrechte leidt de appellant daaruit af dat de omschrijving van de inbreuk onduidelijk zou zijn en niet beantwoorden aan het legaliteitsbeginsel.

Terecht argumenteert de geïntimeerde dat in een wettekst of reglementaire akte een woord alleen maar moet gedefinieerd worden wanneer dit noodzakelijk is. In casu is de tekst op zichzelf duidelijk en hoeft ze niet te worden gedefinieerd.

Het begrip opereerstreek kan voor een zorgverlener als arts in zijn gewone taalkundige betekenis worden begrepen. De geïntimeerde heeft gelijk dat de appellant bezwaarlijk kan voorhouden dat het voor een arts, binnen zijn vakgebied, onduidelijk zou zijn wat bedoeld wordt met “opereerstreek”, en wat binnen zijn vakgebied de gebruikelijke betekenis is van een “opereerstreek”.

Het begrip “opereerstreek” kan niet anders worden uitgelegd als het veld of de oppervlakte (perifeer gebied) waarbinnen geopereerd wordt, zijnde waar de incisie of incisies geschieden.

Het is duidelijk dat de appellante het begrip “opereerstreek” verwart met de “operatieniveaus” , zijnde de verschillende operatieve prestaties.

De ratio legis achter artikel 15, §§ 3 en 4 van de Nomenclatuur van de Geneeskundige Verstrekkingen is dat men slechts recht heeft op één tussenkomst zo de interventie weliswaar verschillende prestaties onderstelt, maar deze logischerwijze en volgens de goede medische praktijk (mede in acht genomen het belang en het welzijn van de patiënt en dat van de gemeenschap) kaderen in een complex ingrijpen binnen een volgens elke discipline nader te omschrijven zone.

Op basis van de gevalsstudie is het duidelijk dat alle volgende combinaties (of ingrepen) geschieden in één opereerstreek.

1) 281120 + 281046

281116	281120	Heelkundige behandeling van een cervicale discus-
281035	281046	Cervicale osteosynthese, inclusief de eventuele ent

2) 281680 + 281540 en 281820

281676	281680	Arthrodesia tussen de wervellichamen, langs achter Intrapinaal
281536	281540	Vertebrale osteosynthese
281816	281820	Resectie van de achterste boog

3) 232850 + 281540 en 281680

232794	232805	Lumbale laminarthrectomie van meer dan twee niveaus wegens compressie van cauda equina ten gevolge van congenitale vernauwing (Syndroom van Verbiest) of verworven vernauwing van het ruggeme Kanaal
281536	281540	Vertebrale osteosynthese
281816	281820	Resectie van de achterste boog

4) 281105 + 281024 en 281046

281094	281105	Arthrodesia tussen de cervicale wervellichamen, inc het nemen van de ent
281013	281024	Bloedige repositie van een luxatie, fractuur of luxatie fractuur van de cervicale wervelkolom, zonder fixatie
281035	281046	Cervicale osteosynthese, inclusief de eventuele ent

5) 232805 + 281540

232794	232805	Lumbale laminarthrectomie van meer dan twee niveaus wegens compressie van cauda equina ten gevolge van congenitale vernauwing (Syndroom van Verbiest) of verworven vernauwing van het ruggeme Kanaal
281536	281540	Vertebrale osteosynthese

6) 232805 + 281783

232794	232805	Lumbale laminarthrectomie van meer dan twee niveaus wegens compressie van cauda equina ten gevolge van congenitale vernauwing (Syndroom van Verbiest) of verworven vernauwing van het ruggeme Kanaal
281772	281783	Heelkundige behandeling van een andere discus- hernia dan een cerviale

7) 281783 + 281820

281772	281783	Heelkundige behandeling van een andere discus- hernia dan een cerviale
281816	281820	Resectie van de achterste boog

8) 281783 + 281540

281772	281783	Heelkundige behandeling van een andere discushernia dan een cerviale
281536	281540	Vertebrale osteosynthese

9) 232783 + 281105

232772	232783	Exerese van expansief intramedullair letsel onder operatiemicroscoop
281094	281105	Arthrodesia tussen de cervicale wervellichamen, inclusief het nemen van de ent

10) 281105 + 281046

281094	281105	Arthrodesia tussen de cervicale wervellichamen, inclusief het nemen van de ent
281035	281046	Cervicale osteosynthese, inclusief de eventuele Ent

De bewijslast van de weerhouden inbreuken berust uitsluitend op de Dienst voor Geneeskundige evaluatie en controle.

De Kamer van beroep wenst in dit verband de motivering in de bestreden beslissing te nuanceren voor wat betreft de bewijswaarde van een proces-verbaal van vaststelling. Dit proces-verbaal van vaststelling heeft slechts een bijzondere bewijswaarde voor wat betreft de louter materiële vaststellingen doch geenszins voor wat betreft de interpretatie van normen, meer bepaald de interpretatie van de normen opgelegd door de nomenclatuur. De Kamer van beroep heeft als administratief rechtscollege de volle bevoegdheid te oordelen of een door de Dienst voor geneeskundige controle gegeven interpretatie van de toe te passen norm de juiste is.

De Kamer van beroep wenst in dit verband aan te stippen dat de zaak immers wordt ingeleid door de Dienst. Het zou strijdig zijn met het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging dat interpretaties die door de aanleggende partij worden gegeven de Kamer van beroep zouden binden.

De Kamer van beroep dient dan ook per tenlastelegging nagaan of de specifieke inbreuk steunt op begrippen uit de nomenclatuur en duidelijk geformuleerd is.

In hoofdorde betwist de appellatant het standpunt van de geïntimeerde dat er in de lastens hem weerhouden gevallen sprake was van ingrepen in één en zelfde opereerstreek.

Uit de gevalsbespreking, de operatieprotocollen blijkt echter duidelijk dat alle hierboven vermelde combinaties van ingrepen (10 combinaties) ingrepen waren die gebeurden in één zelfde opereerstreek zodat wel degelijk het bewijs werd geleverd dat inbreuk werd gepleegd op het artikel 15, §§ 3 en 4 van de Nomenclatuur van de Geneeskundige

verstrekkingen.

In het proces-verbaal van verhoor dd. 11 juni 2007 stelde de betrokken ambtenaar van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle dat de Dienst in verband met verschillende opereerstreken de volgende visie hanteert :

- de cervicale, dorsale en lumbo-sacrale streek zijn drie verschillende opereerstreken;
- aaneensluitende wervels moeten als één opereerstreek beschouwd worden;
- een dorsale en een ventrale ingreep met herpositioneren van de patiënt tijdens dezelfde operatiezitting wordt als twee opereerstreken beschouwd.

Ten onrechte leidt de appellant hieruit af dat hij voorheen deze interpretatie niet kende en niet kon weten. De visie van de Dienst diende in casu om het dossier lastens appellant bij de Kamer van eerste aanleg in te leiden. Deze visie is één van de motieven die de Dienst hanteert om te stellen dat door de appellant een inbreuk werd gepleegd. Uit deze motivering kan niet afgeleid worden dat appellant onwetend zou zijn wat dient begrepen te worden onder het algemeen gekend begrip "opereerstreek".

Nu de nomenclatuur in kwestie voldoende duidelijk was, hoefde de appellant niet beroep te doen op de door hem gehanteerde "creatieve" interpretatie van de volgens hem onaangepaste nomenclatuur. Dit argument faalt dan ook in feite.

Dit argument faalt bovendien in recht omdat, indien een zorgverstrekker van oordeel is dat de nomenclatuur voorbijgestreefd is, het hem niet toekomt deze naast zich neer te leggen, doch wel zelf de nodige stappen dient te ondernemen om de bevoegde instanties er toe aan te zetten de nomenclatuur te actualiseren (zie en vgl. arrest nr. 149.700 van 3 oktober 2005 R.v. St., www.raadvst-consetat.be).

De appellant vergist zich ook in zijn stelling wanneer hij poneert dat de neurochirurgen verplicht zijn om voor de hen verrichte neurochirurgische ingrepen voor wat de rug betreft, hun toevlucht te nemen tot nomenclatuurnummers uit de orthopedische chirurgie. Het artikel 14 van de nomenclatuur waarnaar de appellant verwijst, is immers toegankelijk voor meerdere heelkundige disciplines waardoor connexiteit toegestaan is.

Het argument van de appellant dat hij ongelijk wordt behandeld in vergelijking met andere zorgverleners én met andere neurochirurgen gaat niet op.

In de eerste plaats is het zo dat het moeilijk is om verschillende disciplines in de geneeskunde met elkaar te vergelijken. Het is niet omdat bepaalde prestaties in een andere specialiteit wel afzonderlijk worden vergoed, dat artikel 15, § 3 ten opzichte van de appellant als discriminerend kan worden bestempeld. Discriminatie kan slechts worden ingeroepen wanneer de gevallen gelijk zijn.

Het argument ten opzichte van andere neurochirurgen gaat zeker niet op. Aan de hand de uiteenzetting in het feitenrelaas van de Dienst, kan met zekerheid worden aangetoond dat de meeste neurochirurgen wel degelijk vertrouwd zijn met de tekst van artikel 15, § 3 en de nomenclatuur dan ook correct toepassen.

De bewering van de appellant dat bepaalde collega's langs een andere weg (in meerdere operaties) hetzelfde doen dan hij is nogal gratis. Niet alleen wordt die bewering niet bewezen, ze staat haaks op de plichten van een zorgverlener om aan zijn patiënt meteen de nodige zorgen toe te brengen, en desgevallend daartoe alle prestaties te verrichten die op dat ogenblik nodig zou zijn. Een arts die dergelijke handelswijze niet volgt, doet afbreuk aan zijn plichten aan arts.

De inbreuken zijn dan ook wel degelijk bewezen.

4. Over het middel van de gedeelde aansprakelijkheid

Het middel in ondergeschikte orde dat een gedeelde aansprakelijkheid van het ziekenhuis zou moeten weerhouden worden gaat niet op. In de eerste plaats is de arts alleen verantwoordelijk voor het attesteren van zijn verstrekkingen. De Kamer van beroep verwijst in dit verband duidelijk naar de tekst van artikel 6, § 14 van de Verordening van 28 juli 2003.

Terecht stelt de geïntimeerde dat het door de appellant ingeroepen artikel 164, tweede lid van de ZIV-wet niet pertinent is. Dit artikel heeft betrekking indien de prestaties voor eigen rekening werden geïnd. In casu heeft de rechtspersoon-ziekenhuis die prestaties niet voor eigen rekening geïnd.

5. Over het middel van verjaring van de administratieve geldboete

Terecht stelt de appellant dat om het middel van verjaring te beoordelen eerst en vooral dient rekening te worden gehouden met artikel 216bis van de ZIV-wet, ingevoegd door artikel 112 van de wet van 13 december 2006 en vervolgens gewijzigd door de Wet van 27 december 2006.

Artikel 216bis, § 1 van de ZIV-wet (artikel 112, § 1 van de Wet van 13 december 2006) luidt als volgt:

“De inbreuken op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, die tot de bevoegdheid van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle behoren, krachtens artikel 139, 2° en 3°, die werden gepleegd vóór de datum van inwerkingtreding van Titel II, Hoofdstuk 13, worden, wat betreft de verjaring, de administratieve geldboete en de terugbetaling geregeld volgens de bepalingen van de artikelen 73 en 141, §§ 2,3,5,6 en 7, eerste tot vijfde lid van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 zoals die toen van kracht waren tot die datum”.

Dit betekent dan ook dat met betrekking tot de feiten die dateren van vóór 15 mei 2007, wat betreft de verjaring, de geldboete en de terugbetaling, de bepalingen van het op dat moment van kracht zijnde artikel *en 141, §§*

2,3,5,6 en 7, eerste tot vijfde lid van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 moeten worden toegepast.

Terecht stelt de appellant dat het feit dat de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep op heden bevoegd zijn aan deze duidelijke bepalingen geen afbreuk doet.

Artikel 141, § 7 van de gecoördineerde ZIV-wet luidde op het ogenblik van de feiten als volgt :

“De administratieve geldboetes moeten door het Comité worden uitgesproken binnen de 3 jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuk werd vastgesteld. Deze termijn wordt op 6 jaar gebracht voor de toepassing van artikel 216.

Wanneer een zelfde feit meerdere overtredingen inhoudt, wordt alleen de hoogste geldboete uitgesproken.

De administratieve geldboetes kunnen worden opgeschort gedurende een periode van één tot drie jaar wanneer blijkt dat noch een administratieve geldboete, noch enige maatregel, gesteund op de artikelen 156 en 157, werd uitgesproken binnen de drie jaar voorafgaand aan de uitspraak.

Wanneer de zorgverlener binnen de drie jaar, te tellen vanaf de datum waarop de beslissing tot uitspraak van de geldboete definitief werd, een gelijkaardige inbreuk pleegt, kan de geldboete worden verhoogd tot het tienvoud van het voorziene maximum.

Zijn gelijkaardig, de overtredingen die onder dezelfde categorie van inbreuken vallen, volgens het onderscheid gemaakt in artikel 141, § 2, elfde en twaalfde lid, § 3, zesde lid, § 5, vierde lid, a), b), c), en § 6, eerste lid.

Wanneer het een andere inbreuk betreft, kan de geldboete worden verhoogd tot het dubbele van het voorziene maximum.

De stagemeeester is verantwoordelijk voor de inbreuken die door de stagiair in het kader van zijn stageplan zijn gepleegd, in die mate dat deze inbreuken hem kunnen ten laste gelegd worden.

De zorgverlener die aan de oorsprong ligt van de overbodige of onnodig dure verstrekkingen in de zin van artikel 73, § 2 of § 4, is hiervoor verantwoordelijk, net zoals de zorgverlener die het voorschrijven of het uitvoeren heeft voortgezet. Hij kan eveneens, al naar gelang het geval, de sancties oplopen voorzien in §§ 2 en 3 van dit artikel.

Het bedrag van de administratieve geldboetes wordt verhoogd of verminderd volgens de bepalingen van de wet van 2 augustus 1971, houdende inrichting van een stelsel waarbij de wedden, lonen, pensioenen, toelagen en tegemoetkomingen ten laste van de Openbare Schatkist, sommige sociale uitkeringen, de bezoldigingsgrenzen waarmee rekening dient gehouden bij de berekening van sommige bijdragen van de sociale zekerheid der arbeiders, alsmede de verplichtingen op sociaal gebied opgelegd aan de zelfstandigen, aan het indexcijfer van de consumptieprijzen worden gekoppeld. De geldboete wordt gekoppeld aan de spilindex 103,14.

De beslissingen van het Comité zijn ambtshalve uitvoerbaar. Zij worden gemotiveerd overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en betekend per aangetekende brief. Er wordt in vermeld dat tegen de beslissingen beroep kan worden aangetekend bij de Kamer van beroep, bedoeld in artikel 155, § 6. Dat beroep is opschortend.

De definitieve beslissingen van het Comité en van de Kamers van beroep uitgesproken in toepassing van het artikel 139, tweede lid, 2° en 3°, worden anoniem gepubliceerd via het internet op het adres <http://www.riziv.fgov.be>

De administratieve geldboetes en de terug te betalen bedragen moeten worden betaald binnen een maand te rekenen vanaf de dag waarop de betekening is ontvangen. Zij wordt als ontvangen beschouwd de eerste werkdag na afgifte aan de post. Het Comité of de Kamers van Beroep kunnen nochtans uitstel van betaling toekennen.

Als de schuldenaar in gebreke blijft, is de administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen belast met de terugvordering van de schulden overeenkomstig de bepalingen van artikel 94 van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991.

Het totaal van de geldboetes en de terug te betalen bedragen wordt op de rekening van het Instituut gestort en zijn inkomsten van de verzekering voor geneeskundige verzorging."

Op basis van deze duidelijke wettekst diende de administratieve geldboete te worden opgelegd binnen een termijn van drie jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuk werd vastgesteld. Ten onrechte verwijst de geïntimeerde naar het huidig artikel 142, § 3 van de huidige ZIV-wet die op basis van het overgangsrecht niet van toepassing was.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het proces-verbaal van vaststelling dateert van 29 maart 2007. Uiterlijk op 29 maart 2010 diende derhalve een sanctie te worden opgelegd. De sanctie kon dan ook op datum van de bestreden beslissing niet meer genomen worden.

Het middel van appelland is in die zin dan ook gegrond.

6. Over de vraag tot betalingstermijnen

De Kamer van beroep meent in tegenstelling met de Kamer van eerste aanleg dat gelet op de hoogte van het bedrag van de terugvordering, wel kan ingegaan worden op de vraag van de appelland om het bedrag van de terugvordering in schijven af te betalen.

De door de appelland voorgestelde betalingstermijnen zijn echter te ruim. Gelet op de hoegrootheid van het bedrag van de terugvordering en gelet op de omzet behaald door de appelland, is de Kamer van beroep van oordeel dat aan appelland zes maandelijks afbetalingen kunnen worden toegestaan. De eerste afbetaling dient uiterlijk te geschieden op 15 januari 2012. Het bedrag in hoofdsom en intresten dient uiterlijk te worden betaald op 15 juni 2012.

*
* * *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 73*bis*, 142, 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006 samen gelezen met artikel 141, § 5 van de wet zoals van toepassing ten tijde van de feiten;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Verklaart het verzoekschrift ontvankelijk en slechts deels gegrond

Bevestigt de bestreden beslissing voor wat betreft volgende punten :

- de weerhouden inbreuken
- het bedrag van de terugvordering, zijnde € 30.079,25

Vernietigt de bestreden beslissing voor het overige en opnieuw wijzende :

- zegt voor recht dat de administratieve geldboete verjaard is.
- staat aan de appellant toe om het bedrag van de terugvordering, zijnde € 30.079,25 af te betalen door middel van zes maandelijkse bedragen met volgende modaliteiten:
 - de eerste betaling ten bedrage van € 5.030,00 dient uiterlijk op 15 januari 2012 te worden vereffend ;
 - de laatste betaling wat het saldo aan hoofdsom, intrest en kosten dient uiterlijk op 15 juni 2012 te worden vereffend.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de openbare terechtzitting van 22 november 2011 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Vincent DOOMS, Voorzitter van de Kamer van beroep;
 - Martin VOLCKE, griffier.
- Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Vincent DOOMS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent DOOMS, magistraat-Voorzitter, de dokters Eva TRAEY en Vera DE GROOF, benoemd op voordracht van de verzekeringsinstellingen, en de dokters Johan DIERICK en Constantinus POLITIS, benoemd op voordracht van de representatieve organisaties van de geneesheren. De leden hebben deelgenomen aan de beraadslaging bij wege van advies.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier.

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (art. 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege verwijlrenten op aan de wettelijke rentevoet vanaf de dag volgend op de datum van de beslissing (art. 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (art. 156, § 2, tweede lid).